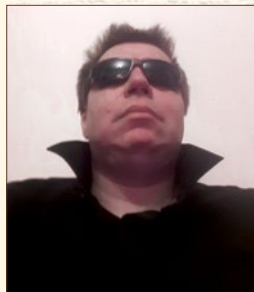

Krzysztof Lutowski

Poeta, gitarzysta, wokalista, dawniej dziennikarz, recenzent. Współpracował z wieloma czasopismami. Współtworzył bydgoskie pismo literacko-artystyczne „Dłatego”. Współtworzył psycho-poetyckiego duetu Ranoc. Wydał tomiki poezji: *33 wiersze* (2003), *Ranoc* (2017), *Czytając poetów przeklętych* (2018), przygotowuje do druku zbiór opowiadań pt. *Upały* oraz tomik wierszy *Zeszyty*.

xxx /O sobie i o świecie/

Żadnej metafizyki na zewnątrz.
Nie szukam już na ulicy,
ani tym bardziej w ogródku
niby artystycznej piwiarni

na delikatne powiewy uczuć
możesz liczyć wyłącznie sam ze sobą
poezja jest zamknięta w książkach
na zewnątrz też jest jej sporo
jeśli tylko patrzysz by przekształcać

jest to wyłącznie twoją zasługą
i nie poluj już na ulotne nastroje
dziś nie miałem słyszeć,
jak powiedziano o mnie
człowiek znikąd

czekać, czekać, na nieśmiertelny wiersz
można się nie doczekać
lepiej natychmiast bezwiednie go napisać

xxx

rzeczywistości nie dostrzeżesz całej
pociętą na kawałki
na mniej więcej trzysekundowe

pewien matematyk
podał równania procesów
zachodzących w kalejdoskopie
mogą się kiedyś przydać do równań mózgu
i wierszy

Jak dobrze, że nie muszę pisać słów
świadczących o rozpadzie osobowości
mojej, tylko jego, spójne myślenie
się wyczerpało, a to jest artystyczna prolongata
na kupno w przyszłości małego fiata;
w wierszu możemy ciągnąć za język poety,
który miał zanik logicznego myślenia,
możemy robić to od niechcenia
zdanie po zdaniu
przyglądając się
temu panu

xxx

demonstracja instynktu życia
tkwi w czynnościach fizjologicznych
a w szczególności w seksie
w obozie koncentracyjnym
robić seks w otoczeniu śmierci
to spotkanie z tą demonstracją

nie uciekniesz przed sobą
hedonizm jest bezużyteczny
ważne są pachnące włosy
na drodze wdychanego powietrza
migotanie w partykularzu
wznoszenie się do uniwersalizmu

wrażenie wiersza jest gdy liście i cząstki
zdają się wrzeć na włóknach połączeń
gdy sensualnie zbliżasz się do motywów życia
usłyszeć można co szepce między słowami
iskrząc się zagęszcza przestrzeń
naszyjniki na szyjach smukłych kobiet
powrozy wokół karków i na pyskach koni

gęsta semantyka lirycznych żywiołów
w małowówności ukryta
w niechodzeniu nigdzie
w wyciąganiu na światło obrazie
czegoś wystawionego przed uwagę
na niepokojącą od archetypów pojedynczość

rozkładanie puzzelków z wrażeń
wrażenia są jak obietnica poskładania
wszystkiego w niepodzielną całość
ani fizyka ani matematyka
nie znajdą wzoru na poetykę
liryzm oddycha samoistnie chłodno
patrzac

Joanna Kłaczyńska

Żona Włodzimierza, znanego powieściopisarza. Lekarz medycyny. W roku 2014 wydała tomik wierszy pod tytułem *Przed zmierzchem*, w następnym tomik *Melancholia elegancka siostra smutku* – oceniane przez J. Termera i L. Żulińskiego jako „filozoficzne komunikaty” z codzienności (R. Zamojski). Kolejne tomiki to *Sen ci swój opowiem* (2016) i *Obrazki* (2019).

Rodzicom

Od aż do tylko
zwyczajne życie
nie zrobiłam, choć mogłam
zapomniałam, choć przypominali
miałam czas.
Nie zadbałam,
nie myślałam.
Fotografie w albumie
twarze nieznane
jakieś papiery
dla nich kiedyś ważne
nie pytałam.
Teraz wiem
jak boli – za późno.

Pudełko

Na kartkach
drobne rozsypane znaki.
Czyjeś życie
wodzi mnie po ścieżkach
tropem zaplątanym
aż powoli wchodzę
w nie mój czas.
To dziwne jak łatwo
wpisuje się w teraz
obraz nie mojej pamięci.

W labiryncie

Tezeuszu
w nie swoim czasie i miejscu
gubisz coraz częściej
ulice, ludzi i myśli
dzisiaj i jutro traci sens
niecierpliwie odsuwasz
przeszkody
labirynt słów nie do przejścia
przedmioty, których nie potrzebujesz

Tylko wczoraj – powiedziałeś
pamiętam
czuję jak horyzont pędzi
z prędkością każdego oddechu.
A każdy dzień jest jak dar
kiedy wychodzę.

Modlitwa

Nie kuś mnie obrazami
których nie zobaczę.
Nie ubieraj w rozum
nie na moją miarę.
Nie obdarzaj wyobraźnią
której nie opiszę.
Nie baw się mną Panie
nim odejdę w ciszę.
Obdarz mnie spokojem
nie doświadczaj lękiem.
Zostaw na uboczu
od spraw tego świata.
Nim duszę mą do gwiazd
uniesiesz Panie
chroń moje ziemskie ciało.
Spraw Dobry Panie
żeby nie bolało.

Teresa Elżbieta Pyzik

Wiceprezes Mieleckiej Grupy Literackiej „Słowo”. Autorka trzech tomików wierszy: *W lustrze babiego lata*, *W niepokoju myśli*, *Wiersze nieplewione*. Laureatka konkursów literackich. Wyróżniona odznaką Zasłużony dla Kultury Polskiej (2014).

Ptak

szybował swobodny wysoko
szeroko rozstawione skrzydła
jak ramiona poezji
zagarniały błękitny oddech ziemi

zazdrościłam ptakowi
skrzydeł wolności
wiatru w piórach
i krzyku prosto w słońce

Na skraju ciszy

Wystarczy usłyszeć
początek melodii

i dać się prowadzić
od wersu do wersu
a słowa same
ułożą się w strofy

a jeśli wkradnie się
fałszywy akord
wróć tam
gdzie czystym dźwiękiem

wciąż rozbrzmiewa muzyka
i

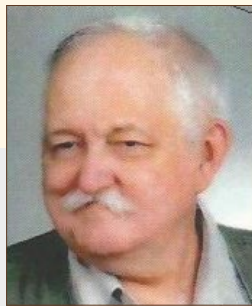
z zamkniętymi oczami
na przelaj
przez łąki lasy
złote łany pszenicy
poprowadzi cię Erato
do ostatniego dźwięku

na skraj ciszy.

Za szybą

Na szybko tak łatwo rysować nie siebie
Owijać w sreberka
Bawelnianą nitką łączyć
Kontury uśmiechu palcem zakreślić
Dać oczy większe
Usta pomniejszyć
Enterem wypuścić ciekawość wraz z kpiną
Jak balonik ze wstążeczką różową
W niebo
Jacy jesteście bezradni
Stojąc naprzeciw siebie
Mówimy o pogodzie i podwyżkach
Zawstydzona ja
Wciąż kolorowe jak paw
Zostawiając za szybą

Mirosław Grudzień

Mieszka w Stalowej Woli. Polonista, tłumacz języka angielskiego, poliglota. Publicysta czasopism literackich i kulturalnych. Autor wierszy, przekładów poetyckich, esejów literackich i historycznych; nagrodzony za tomik *Bezsennaść przed świtem* (2014).

***

mój rodzcie tułaczy
rozpięty między
Charkowem i Dachau
zaparłem się ciebie
porzuciłem

chciałem być huckiem finnem
uciec z domu tańczyć na porębie
rozmawiać z rzeką górą i kwiatem
mokry ciemny liściasty król lasu

w malutkim teatrze
chciałem być twarzą ludzkich snów

w niepozornej wolnej gazetce
chciałem być głosem setek serc

w bractwie świątyni muz
chciałem służyć tym co mnie
na pożegnanie opluli

teraz marnotrawny powracam
syn wielkiego zamętu
ugotowany w wielkim kotle czasu
na studnie podwórek o zapachu nicości
do suterenu pod ścianą gdzie
szara farba schodzi płatami
jak rybie łuski ze świętecznego karpia

pochylają się gałęzie czarnych drzew
przemykają się cienie które wypłasza świt

przynoszę wam
różnobarwny kamień
zamiast kadiszu i requiem
bezmowny nigun

kości jaśniejące z głębi

pieszczone czułymi dłońmi
cementarnych krzewów
wierszem trącone jak struny
zabrzmicie pieśnią
do wtóru pajęczych lir

bezsennaść przed świtem

pusty ogród
czarna pokrzywa
upartych znaków zapytania
wyjęty z opakowania
jestem skazany na siebie
rwą się palące nitki mroku
świt jak sprzątaczką
zmiata pajęczynę nocy

Mirosław Osowski

Autor 12 książek, w tym 2 tomików poetyckich – *Jesień* (2009) i *Jesień 2* (2010) oraz powieści i zbiorów opowiadań: *Tomasz* (2002), *Świniobicie* (2003), *Domki z kart* (2004), *Tamte lata* (2005), *Powołanie* (2006), *Z nieba do piekła* (2007), *Szycha* (2010), *Saga rodu Oryszów. Cz. I. Powroty* (2014), *Saga rodu Oryszów. Cz. II. Zawiedziona miłość* (2015), *Saga rodu Oryszów. Cz. III Człowieczy los* (2016), a także wspomnień – *W krainie dzieciństwa* (2012) i *Uniweryteckie lata* (2013). Członek ZLP, laureat Nagrody Złotego Pióra.

***

było pięknie i radośnie
wiatr powiewał jasne włosy
ramionami połączeni
szliśmy razem ku przyszłości

młodość jednak upłynęła
jak w potoku woda rwącym
po niej tylko pozostały
ślady ran niezabliźnionych

nastąpił wnet wiek dojrzały
zamiast chwały gorzkie lata
marzenia się rozleciały
a przybyły utrapienia

dzień i noc ze sobą walczą
ciemność zmagą się z gwiazdami
my zaś z życiem
ciągle łudząc się nadzieją

wnet się starość pojawiła
tu mnie boli tam mnie łamię
posiwiali ze zmarszczkami
na ocean wypływamy

naszym statkiem dryfującym
już bez masztów i bez żagli
niczym z sztormu rozbitkowie
dobijamy do przystani

***

i znów ktoś bliski nas opuścił
w pamięci został tylko cieniem

i coraz mniej nas pośród żywych
a coraz więcej w grobach leży

tam tylko ścieżki smutne wiodą
pośród opadłych zeschniętych liści

to dla nas wszystkich wspólny dom
aż dzwon wieczności nas obudzi

pożegnanie

żegnajcie zatem rzeki lasy
żegnajcie łąki i jeziora
i ziemię czarną ziemię polską
która nosiłaś mnie przez lata